

[Behnke]

Her konkluderer hr. Engell, at 1978 ikke var stenalder i Danmark, men alligevel kunne vi dengang klare os med bare 400.000 offentligt ansatte. Jeg er i den forbindelse helt enig med hr. Engell og kan også i den forbindelse tilbagevise hr. Henning Rasmussens første indlæg, hvori han påstod, at besparelser i den offentlige sektor ville føre til en katastrofe. 1978 var bestemt ikke nogen katastrofe at leve i.

Fremskridtspartiets bud – som jeg i øvrigt senere skal komme tilbage til – er ikke, at de offentligt ansatte en bloc skal fyres. Som eksempel kan nævnes, at når virksomheder inden for den offentlige sektor privatiseres, får de ansatte jo bare en ny arbejdsgiver; de bliver ikke nødvendigvis fyret af den grund. Dette blot for at fjerne ethvert optræk til misforståelser.

Ikke alene betyder de mange offentligt ansatte, at disse personer forhindres i at arbejde i den private sektor. Det betyder også, at Danmark har et af verdens højeste skattetryk. Pengene skal jo komme et sted fra, når der alene i 1988 skal skræbes 135 mia. kr. sammen til lønninger i den offentlige sektor.

Det alt for høje skattetryk er samtidig hovedårsagen til, at erhvervslivet ikke har plads i budgetterne til at ansætte mere personale, og på den måde er den onde ring sluttet, og den vil fortsætte med at trække Danmark ned i gældssumpen i en endeløs spiral.

Fremskridtspartiet er ikke i tvivl om, hvad der skal til for at bryde den onde ring. Det interessante er, at også kredse uden for Fremskridtspartiet er nået til den erkendelse. Her tænker jeg ikke på de ca. 20 pct. af befolkningen, der bakker op bag os, men f.eks. Industrirådet, der i en bog af 15. september 1988 med titlen »De offentlige udgifter, skatterne og industrien« konkluderer på sidste side:

»De offentlige udgifter og skattetrykket i Danmark er steget så voldsomt, at den offentlige sektor må på slankekur, hvis dansk industri skal kunne klare sig i konkurrencen.«

Det er en helt ufortolkbar melding fra Industrirådet. Folketinget og ikke mindst regeringen bør lytte til det, og lignende citater kan såmænd hentes både fra Handelskammeret og andre steder.

Skatterne stiger. Det er der ingen tvivl om. Finansministeren måtte da også i sin fremsættelsestale til finanslovsforslaget erkende, at skattetrykket kun holdes i ro, hvis samfundsøkonomi

mien i øvrigt forbedres. Der var altså kun tale om en nulløsning på skatterne, når det ses som en procentdel regnet ud af bruttonationalproduktet, ikke i absolutte tal.

I finanslovsforslaget regnede man med en øget samfundsaktivitet på hele 1,5 pct., mens OECD kun troede på 0,6 pct. Regeringen har nu i forgårs revideret sit skøn til 0,75 pct., men stadig over OECD's vurdering.

Skatterne var i absolutte tal vurderet til at stige med 22 mia. kr. i finanslovsforslaget. Det er i forgårs reduceret til 15 mia. kr., men det er stadig en betragtelig stigning, som befolkningen skal betale, uanset om det regnes ud i forhold til bruttonationalproduktet eller på andre tekniske måder. Det er befolkningen, der skal betale de yderligere skatter.

Hovedbudskabet i budgetoversigt nr. 3 er, at befolkningen ikke kan malkes for alle disse mange milliarder. Det er, for at vende tilbage til det, jeg startede med, utroligt, at vi først i midten af oktober har formået at få regeringen til at erkende disse forhold.

Allerede i april kunne Jyske Bank forudse, at indtægtsprovenuet ville falde i 1988. Finansministeren betegnede denne forudsigtelse som noget nær en aprilspøg. I juni kom Nationalbankens opgørelse, som viste nøjagtig den samme tendens: at der mangler indtægter. Men finansministeren fortsatte med at finde på mere eller mindre søgte forklaringer, og nu i oktober, hvor det meste af året er gået, kommer regeringen så med erkendelsen. Det er faktisk noget sent.

De manglende indtægter skal endelig ikke få regeringen til at overveje nye måder at gramse i befolkningens lommeuld på. I stedet for skal man nu tage sine egne paroler fra 1982 alvorligt, parolerne om, at der skal offentlige besparelser til.

Nok har finansministeren pralet med, at der ligger for 11 mia. kr. besparelser i finansloven, men det holder ingen steder. Sandheden er, at man fremskrev 1988-budgetterne med de såkaldte obligatoriske stigninger og først derefter reducerede med 11 mia. kr., altså fire trin op ad udgiftsstigen og så et enkelt tilbage. Resultatet er, at man har taget tre trin op.

Finansloven for 1989 er dyrere end den for 1988. I Jyllands-Posten for den 1. september 1988 skriver vicedirektør i Industrirådet, Jørgen Hansen, det meget tydeligt:

»De 10-11 mia. kr. er kun omposteringer, ikke besparelser.«